

Ce este biserica?

Întrebări Cruciale

R.C. SPROUL

Ce este biserică?

Ce este biserica?

R.C. SPROUL

CE ESTE BISERICA?

R.C. Sproul

© 2021 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reproducă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Copyright © 2013 by R.C. Sproul. Originally published by Reformation Trust Publishing, a division of Ligonier Ministries. Translated by permission. All rights reserved.

Tradus și publicat cu permisiune. Publicată în original sub titlul *What Is the Church?* de Ligonier Ministries (2013).

ISBN (PDF) - 978-606-95267-0-5

ISBN (ePub) - 978-606-95267-1-2

ISBN (Mobi) - 978-606-95267-2-9

Traducerea: Editura MAGNA GRATIA. MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică. Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Design copertă: Ligonier Creative, Editura MAGNA GRATIA

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea cărții indiferent de modalitatea de folosire, indiferent de scop și de modalitatea de imprimare, inclusiv imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în preddici, prezentări, conferințe etc.

producția și/sau distribuția de opere derivate (ex. audiobook, clipuri video, videoblog, broșuri, alte publicații etc.) care conțin, parțial sau integral, material din această publicație, indiferent dacă opera derivată este comercializată sau nu.

Citiți politica integrală de copyright la adresa: magnagratia.org/copyright.html

Editura MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075
Email: contact@magnagratia.org
Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Capitolul 1. Biserica este una	7
Capitolul 2. Uniți în adevăr	11
Capitolul 3. Doctrina dezbină	17
Capitolul 4. Vizibilă și invizibilă	25
Capitolul 5. Biserica este sfântă	33
Capitolul 6. Biserica este universală	41
Capitolul 7. Pe temelia apostolilor	47
Capitolul 8. Slujitorii Domnului	53
Capitolul 9. Semnele unei biserici adevărate	59
Despre autor	67

Capitolul 1

BISERICA ESTE UNA

În capitolul 17 din Evanghelia după Ioan, Isus face cea mai lungă rugăciune relatată pentru noi în Noul Testament. Este o rugăciune de mijlocire în care s-a rugat pentru ucenicii Lui și pentru toți cei ce aveau să creadă în El prin mărturia ucenicilor. Acea rugăciune este denumită Rugăciunea de Mare Preot a lui Isus. Una dintre temele centrale ale acelei rugăciuni este cererea lui Hristos față de Tatăl ca poporul Lui să fie unit. Ea a fost o rugăciune pentru unitate creștină. Cu toate acestea, iată-ne în secolul 21, și probabil că biserica este mai fragmentată decât oricând în istoria ei. Noi suntem martorii unei crize în urma căreia întrebarea care se pune este aceasta: „La urma urmei, ce este biserica?”

Istoric vorbind, în Conciliul bisericesc de la Niceea, biserica a fost definită prin patru cuvinte cheie: ea este 1) una, 2) sfântă, 3) catolică și 4) apostolică. Atunci când studiem natura bisericii, aș vrea să privim la aceste patru aspecte descriptive care o definesc. Mai înainte de toate, biserica este una. Chiar așa? Dacă am survola peisajul creștinismului modern, ultimul cuvânt pe care l-am folosi ca să îl descriem ar fi *unul* sau *unificat*.

Cum ar trebui să înțelegem și să ne raportăm la rugăciunea lui Hristos pentru unitatea bisericii și la afirmația antică a bisericii că este una? De-a lungul istoriei au existat diferite abordări ale acestui aspect. În secolul al XX-lea a apărut ceea ce a fost etichetat ca „mișcarea ecumenică”. Aceasta a fost o încercare prin care Consiliul Mondial al Bisericilor (World Council of Churches) și alte organisme au dorit să miște lucrurile în direcția formării sau reformării grupurilor denominaționale diverse din creștinism, pentru ca ele să formeze un singur trup eclezial, unul centralizat. Scopul mișcării ecumenice a fost acela de a restaura unitatea bisericii vizibile. Unul dintre lucrurile pe care le-am văzut ca rezultat al acestei direcții către unitate a fost un număr crescut de fuziuni între denominații care fuseseră divizate anterior. Din nefericire, ceea ce se petrece adesea când două biserici sau denominații fuzionează este că anumiți oameni nu sunt de acord cu fuziunea, astfel că părăsesc organizația nou-formată, creând o nouă organizație care se potrivește valorilor lor. De aceea, în efortul lor de a avea mai puține biserici prin unificare, aceste mișcări pur și simplu creează mai multe biserici.

În plus, o altă problemă a apărut, anume problema pluralismului. Pluralismul este o filozofie care permite o diversitate largă de puncte de vedere și doctrine care coexistă în cadrul aceluiași grup. Întrucât în anumite biserici și-au făcut loc atât de multe dispute

doctrinare, ele au încercat să păstreze pacea și unitatea și, în același timp, să permită existența diferitelor puncte de vedere în biserică, într-o încercare de a acomoda perspective conflictuale.

Pe măsură ce biserica devine tot mai pluralistă, numărul punctelor de vedere contradictorii care sunt tolerate este în creștere. În schimb, unitatea organizațională și structurală devine preocuparea centrală. Oamenii se străduiesc că mențină biserica unită vizibil cu orice preț. Cu toate acestea, există mereu un preț de plătit pentru asta și, istoric vorbind, prețul a fost puritatea confesională a bisericilor.

Când a apărut mișcarea protestantă în secolele al XVI-lea și al XVII-lea, au fost realizate și mărturisirile de credință. Acestea erau afirmații credale care stabileau doctrinele adoptate și mărturisite de aceste biserici particulare. În marea lor parte, aceste documente confesionale rezumă elementele esențiale a ceea ce înseamnă a fi creștin, lucruri precum credința în Sfânta Treime, în Hristos ca o singură Persoană cu două naturi și învierea trupească.

Vreme de secole, protestantismul a fost definit de un set de doctrine care a fost mărturisit de fiecare organizație denominațională. Totuși, în vremurile noastre, parte din impactul mișcării ecumenice a fost relativizarea acestor mărturisiri de credință mai vechi. În plus, în anumite biserici se încearcă lărgirea bazei confesionale

în direcția pluralismului, pentru a ajunge la unitatea bisericii vizibile.

Dacă ești parte dintr-o biserică, care este motivul? Pentru câțva timp, am observat că oamenii au o tendință de a migra între anumite denominații. Tendința este de a merge acolo unde le place de păstor, de predicare, de muzică sau de un anumit program. Oamenii se simt adeseori confortabil să treacă de la o denominație la alta sau de la o biserică la alta. Trist este că rareori mai găsim oameni care să acorde atenție doctrinelor pe care o biserică le crede. Totuși, când biserica a fost chemată la unitate în Noul Testament, trebuie să ne amintim că apostolul Pavel a vorbit despre unitate în acești termeni: un Domn, o credință și un botez. Această unitate nu este ceva superficial, în termenii unei organizații sau metodologii unificate, ci mai întâi este o mărturisire de credință unitară în Persoana și lucrarea lui Hristos. În al doilea rând, conținutul acelei mărturisiri trebuie agreat. Din nefericire, unitatea bisericii a fost distrusă tocmai în aspectul unde ea ar trebui găsită, anume în Evanghelia apostolică.

Capitolul 2

UNIȚI ÎN ADEVĂR

Am învățat că există patru mari trăsături ale bisericii lui Hristos: ea este una, sfântă, catolică și apostolică. Am analizat elementul unicității sau al unității bisericii, îndreptându-ne atenția către unele dintre problemele istorice care au rezultat din mișcarea ecumenică. Acest ecumenism urmărește să ajungă la o unitate cât mai vizibilă, cât mai organizațională și cât mai instituțională a bisericii. În perioada de început a acelei mișcări, bisericile au considerat necesar să își lărgescă baza teologică și confesională pentru a accepta teologii divergente în cadrul instituției bisericii. Această încercare este denumită pluralism.

În creștinismul istoric a existat întotdeauna un anumit nivel de pluralism. Cândva am luat parte la un curs numit „Istoria Ereziilor”. Studenții trebuiau să analizeze unele dintre cele mai volatile controverse teologice din istoria bisericii, așa că am analizat erezia ebionită, cea docetică și cea gnostică. Am studiat de asemenea cunoscutele concilii bisericești, precum cele de la Niceea și Calcedon. Aceste concilii au tratat diferitele erezii legate de doctrina despre Hristos. Biserica a fost

nevoită mereu să înfrunte ereziile, și ea a trebuit să facă deosebire neîncetat între erezie și eroare. Aceasta nu este o deosebire de fel, ci de grad. Biserica a fost mereu lovită de erori sau cel puțin a avut unii membri care s-au aflat în eroare în gândirea și credințele lor. Dar când o eroare devine atât de gravă încât amenință chiar viața bisericii și afectează elementele de esență ale credinței creștine, biserica este nevoită să se ridice și să spună: „Nu aceasta este ceea ce noi credem. Această credință falsă este erezie și nu poate fi tolerată în biserica vizibilă”. Istoric vorbind, aceasta s-a întâmplat în cazul conflictelor de natură teologică.

Este important să înțelegem că există erori pe care le considerăm neimportante, adică erori în cadrul cărora nu este afectată mântuirea. Vreme de mulți ani, creștinii au tot dezbătut pe tema modului corect de botez. Să se facă prin scufundare, prin stropire, sau prin turnare? Dar există puțini oameni din istoria creștină care să susțină că un anumit tip de botez ar fi esențial pentru creștinism și pentru mântuire. Pe de altă parte, majoritatea creștinilor vor fi de acord că tot adevărul este important și toată ascultarea din viața creștinului este importantă. Deși putem avea opinii diferite asupra anumitor lucruri, recunoaștem că noi toți încercăm să Îi fim plăcuți lui Dumnezeu și să ascultăm de Scriptură. Chiar și așa, există unele lucruri în care pur și simplu nu putem cădea de acord.

În general, în ce privește păcatul, Biblia vorbește despre o dragoste care acoperă o mulțime de păcate. Totuși, există și unele păcate care sunt atât de grave, încât implică disciplina în viața bisericii. În multe cazuri, există o cercetare oficială care poate conduce la îndepărtarea unei persoane din calitatea de membru al bisericii locale.

În Noul Testament, excomunicarea nu este prescrisă pentru orice păcat pe care oamenii l-ar putea comite. În schimb, dragostea, răbdarea, toleranța și îndelunga răbdare trebuie să îi caracterizeze pe creștini. Noi suntem chemați să ne suportăm reciproc slăbiciunile, cu răbdare și dragoste. Nu trebuie să încercăm să transformăm orice diferență de opinie într-un caz de disciplină.

Istoric vorbind, biserica a recunoscut că există diferențe de opinie care nu sunt esențiale pentru mântuire. Ele nu afectează acel *esse* (termen latin cu sensul de esență sau substanță) al bisericii. Există însă anumite probleme care afectează esența creștinismului, și ele sunt problemele care au fost dezbătute în cele mai tulburătoare controverse doctrinare din istoria bisericii.

Dar există și un alt nivel. Există acele erori care nu sunt în mod necesar greșeli legate de esența creștinismului, dar ele reflectă ceea ce noi numim *bene esse*. *Bene* este termenul latin ce poate fi tradus prin „bine”. Astfel, noi facem o deosebire între erorile care afectează ființa bisericii (erezii majoră) și ereziile mai puțin periculoase, care afectează bunăstarea spirituală a bisericii.

Bisericii i-a fost mereu greu să își dea seama cum să păstreze unitatea și curăția. Temerea mea cea mai mare este că ceea ce vedem petrecându-se în generația noastră este un fel de mișcare ecumenică al cărei interes este să neutralizeze și să relativizeze doctrina. Ea începe prin negocierea unui adevăr central precum dumnezeirea lui Hristos sau ispășirea Lui, și face totul în numele unității vizibile.

Criza cu care se confruntă biserica de azi este în mare măsură rezultatul impactului mișcării iluministe din biserică din secolul al XVIII-lea și a apariției a ceea ce a fost denumit liberalismul din secolul al XIX-lea. În trecut, a fi liberal însemna pur și simplu să fii liber și deschis. În sine, termenul *liberal* descrie o virtute. Dar când îi atașezi acel sufix *-ism*, termenul se referă la o școală anume de teologie care a avut o influență masivă asupra bisericii vizibile din mai multe denominații. Ea a început cu unii teologi germani care au atacat dimensiunile supranaturale ale creștinismului istoric și care au respins validitatea minunilor biblice. Ei au încercat să reducă credința creștină la un cod moral sau un sistem de valori ca oricare altul. Ei ar fi trebuit să părăsească bisericile biblice și să încerce să înființeze o religie complet nouă, pentru că asta făceau în realitate.

Dar majoritatea vastă a liberalilor nu au plecat din biserici. În schimb, ei au urmărit să își mențină pozițiile în biserică vizibilă prinzând în lațul lor seminarii

teologice, colegii, organizații și agenții de lucrare din principalele denominații. Și, în mare măsură, au avut succes. Astfel, la începutul secolului al XX-lea, exista o luptă colosală în America, luptă care a purtat numele de „controversa fundamentalist-modernistă”.

Bisericile au început să se împartă între liberali și conservatori, și între evanghelici și moderniști. În multe cazuri, liberalii și conservatorii au continuat să existe în interiorul marilor denominații, dar existența lor acolo a fost oricând, numai nu o coexistență în pace. De atunci încolo, multe denominații s-au divizat până acolo încât am văzut că din biserici majore nu a mai rămas mai nimic, cel puțin în dimensiune și influență. Creșterea printre bisericile evanghelice a fost constant în sus, în timp ce bisericile tradiționale care au fost copleșite de liberalism au fost pe un trend descrescător. Una dintre aceste denominații din urmă a pierdut mai mult de un milion de membri în doar două sau trei decenii.

Sunt uimit de câți oameni par să fie foarte puțin conștienți de teologia liberalismului din secolul al XIX-lea. Încă pare să se manifeste o încredere publică acordată păstorilor care nu cred în dumnezeirea lui Hristos, în ispășirea Lui sau în nașterea din fecioară a lui Hristos. Mulți oameni sunt șocați să afle că, în anumite denominații, aproape 80% dintre păstori resping astfel de lucruri. Ei ar putea să se întrebe, „De ce ar putea fi cineva un slujitor al lui Dumnezeu, dar să nu creadă în

astfel de lucruri?” Răspunsul meu este că nu avem de-a face cu nimic nou. Am avut această problemă deja de multă vreme.

Capitolul 3

DOCTRINA DEZBINĂ

Pe când eram băiat, am învățat o zicală care mi-a folosit mult. Aceasta era: „Speciile ornitologice din aceeași familie sau din familii asemănătoare tind să locuiască în mod obișnuit foarte aproape una de cealaltă”. Sau, dacă ar fi să exprim același lucru mai pe scurt, „păsările de același fel își fac cuib împreună”. Noi avem o tendință de a dori părtașia cu oameni care au valori și opinii asemănătoare cu ale noastre. În fapt, unul dintre aspectele scandaloase ale protestantismului este că, de multe ori, membralitatea în biserică nu este definită de o mărturisire comună de credință, ci mai degrabă de aspecte socioeconomice comune. Unul dintre lucrurile din trecut pe care le-am respectat în legătură cu Biserica Romano-Catolică a fost că ea era organizată în jurul conceptului de parohie. Noi nu găsim în aceeași zonă prima, a doua, a treia, a patra și a cincea Biserică Romano-Catolică așa cum putem să găsim prima și a doua biserică baptistă, ori prima, a doua și a treia biserică prezbiteriană.

Unitatea Noului Testament este o unitate a credinței. Biserica Romano-Catolică a hotărât să aibă în aceeași congregație manageri, muncitori și oameni provenind

din diferite medii etnice și demografice. Acesta este un lucru minunat, pentru că biserica nu este chemată să se focalizeze pe un anumit grup demografic. Întreaga societate este chemată să participe în trupul lui Hristos. În comunitatea Noului Testament, la Efes nu exista o biserică baptistă, una prezbiteriană și una luterană. Există doar biserica din Efes. Evident, satele și orașele mici din zilele noastre pot avea o singură biserică, dar în marea majoritate a situațiilor, putem constata o proliferare a bisericilor. Din nou, unitatea despre care Noul Testament vorbește este o unitate a credinței, o unitate în care oamenii vin laolaltă ca urmare a unei dedicări comune față de adevăr și față de Evanghelie. În vremea noastră, vedem încercări de a găsi unitatea strict prin structuri organizaționale vizibile. Un alt fel în care noi încercăm să definim unitatea este să ne concentrăm eforturile pe ceea ce poate fi numit unitate spirituală.

Îmi amintesc că, în anii 1970, pe când eram în Pennsylvania la Ligonier Valley Study Center, am găzduit un grup de creștini care veniseră din Franța ca să ne viziteze. Era un grup de creștini carismatici. Ei și-au împărtășit experiența carismatică, dar veneau dintr-o varietate mare de contexte ecleziale. Unii erau luterani, alții romano-catolici, alții pentecostali și alții prezbiterieni. Ei ne-au vorbit cu mare bucurie și încântare despre unitatea pe care o experimentau, pretinzând că era una în Duhul.

Am fost uimit de sentimentul lor evident de unitate, așa că le-am spus: „Cum ați reușit să depășiți unele dintre acele diferențe istorice serioase dintre voi?” Răspunsul pe care mi l-au dat a fost acesta: „La ce diferențe te referi mai concret?” Am menționat atunci câteva dintre ele. A fost greșit să menționez acele diferențe, pentru că în cinci minute au început să se certe între ei pe acele diferențe. Cu alte cuvinte, ei puteau să aibă unitate atâta vreme cât eliminau diferențele doctrinare dintre grupurile lor. Puteți observa tensiunea despre care vorbesc aici? Pe de o parte, exista ceva extrem de pozitiv în părțacia și în unitatea lor spirituală, lucru care era real. Pe de altă parte, exista un pericol grav în încercarea de a ignora cu totul diferențele lor doctrinare.

Și tocmai aceasta este direcția în care se îndreaptă societatea de azi. Axioma vremurilor noastre este afirmația că „doctrina dezbină”. Istoric vorbind, aceasta este adevărată, pentru că doctrina are o tendință de a diviza oamenii. Dar te-ai întrebat vreodată de ce face acest lucru? Instituțiile liberale par să atingă un nivel înalt de toleranță față de punctele lor diferite de vedere. Prin contrast, conservatorii par să se lupte pe multe subiecte. Dar liberalii nu sunt atât de toleranți pe cât își imaginează unii. Ei tind să fie lejeri în chestiunile doctrinare până ce discuția se îndreaptă către doctrinele conservatoare. Atunci ei devin foarte vocali împotriva ei. Cei care se mândresc că sunt cu mintea deschisă, devin

foarte repede înguști. Eu cred că motivul elementar pentru care bisericile liberale sunt în stare să tolereze o varietate vastă de doctrine este că, pentru ele, doctrina nu contează deloc. Ele n-au nicio pasiune pentru conținutul esențial al credinței creștine, în timp ce oamenii din mediile conservatoare sunt gata să-și dea viețile pentru adevărul Scripturilor, pentru că ei consideră că aceste lucruri au o importanță veșnică.

Pentru cei din mediul liberal, mediul de manifestare al bisericii poate fi foarte divers în legătură cu afirmațiile credale ale creștinismului, pentru că ele nu contează pentru ei. Dar crezul contează pentru cei credincioși, pentru că ei acordă importanța conținutului credinței lor. Credincioșii care încearcă să fie fideli Scripturii cunosc că pe fiecare pagină a epistolelor Noului Testament există un îndemn legat de păzirea adevărului credinței dată odată pentru totdeauna celor credincioși. Pavel este foarte preocupat de acest lucru și, când le dă sfaturi lui Timotei, lui Tit și altora, avertizează biserica să se ferească de cei care vor încerca să submineze adevărul credinței apostolice prin intermediul învățăturilor false.

Cea mai categorică acuzație împotriva liberalismului din secolul al XIX-lea a fost formulată de teologul elvețian Emil Brunner în lucrarea sa clasică *Das Midler*, sau *Mijlocitorul*. În această carte, el a vorbit despre cristologia dezvoltată în teologia din secolul al XIX-lea, lucru care a condus la negarea dumnezeirii lui Hristos și a

ispășirii Sale substitutive. Brunner a spus că putea defini esența liberalismului din secolul al XIX-lea printr-un singur cuvânt, iar acel cuvânt era *unglaube*, sau necredința, și că acest liberalism era un monument al necredinței.

Cea mai intensă controversă din istoria teologiei a fost cea a Reformei protestante, din secolul al XVI-lea. Această controversă s-a concentrat pe două mari întrebări: Ce este Evanghelia? Și ce trebuie să fac ca să fiu mântuit? Martin Luther a avut de îndurat multe greutăți și împotriviri din partea a mulțimi de oameni pe măsură ce veștile despre acea controversă au început să clocoțească. Către finalul vieții lui, Luther a observat că lumina Evangheliei răsărise în vremea lui și luminase în întuneric. Să ne aducem aminte că motto-ul Reformei a fost: *Post tenebras lux*, adică „După întuneric, lumină”. Luther a spus că era inevitabil ca, cu trecerea timpului, adevărul Evangheliei să nu fie aruncat din nou în obscuritate. Motivul pe care el l-a oferit este că acolo unde Evanghelia este predicată, ea dezbină și stârnește controverse. Ori oamenii nu doresc controverse nesfârșite. Ei doresc pace.

Mesajul învățătorilor falși ai Israelului era unul al păcii. Dar pacea lor era o iluzie. Ei predicau pacea când nu era nicio pace, sau ceea ce Luther numea o pace carnală. El a spus că, atunci când Evanghelia este predicată cu patos și acuratețe, ea nu aduce pace. În fapt, însuși Domnul nostru a spus: „Să nu credeți că am venit s-aduc

pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia” (Matei 10:34). Asta nu înseamnă că suntem chemați să folosim arme militare ca să înaintăm Împărăția. Noi trebuie să fim împăciuitori. Noi suntem chemați să fim toleranți, blânzi și răbdători. Dar dacă te uiți la istorie, adevărații profeți ai Israelului s-au luptat pentru adevăr și, de fiecare dată când au făcut acest lucru, au stârnit controverse.

Probabil că nici o ființă omenească nu a stârnit atât de multe controverse ca Isus Hristos. Oamenii erau fie în favoarea Lui, fie împotriva Lui. Istoria bisericii apostolice din cartea Faptelor Apostolilor este una a unor controverse continue și de neoprit. Totul s-a concentrat pe predicarea Evangheliei. Atât de controversată era predicarea Evangheliei, încât conducerea religioasă a comunității evreiești le-a interzis apostolilor să propovăduiască Evanghelia, pentru că era un lucru controversat și pentru că îi dezbina pe oameni.

În generația noastră, ni se spune că cea mai înaltă virtute este pacea. Dar noi trăim într-o epocă a bombei atomice. Am văzut războaie pe teritorii extinse. Suntem plictisiți de dispute, obosiți de oameni care se luptă și seucid între ei. Este doar harul lui Dumnezeu că bisericile nu ard oameni pe rug și nu îi torturează cum se făcea în secolele anterioare. Am învățat să coexistăm cu oameni care sunt de alte opinii ca ale noastre. De aceea, prețuim pacea. Totuși, mă tem că pericolul este că prețuim atât

de mult această pace, încât suntem gata să încețoșăm mesajul Evangheliei pentru a avea pace. Trebuie să fim atenți atunci când vorbim despre unitate, mai ales atunci când, în realitate, nu o avem. Eu cred că uneori avem parte de mai multă unitate decât ne închipuim că avem.

Istoric vorbind, la momentul Reformei, protestanții nu erau numiți doar protestanți, ci și „evangelici”. Ei erau numiți așa pentru că îmbrățișau *evangel*, adică Evanghelia. De asemenea, chiar dacă evanghelicii din secolul al XVI-lea au înființat mai multe denominații, existau totuși principii fundamentale ale unității care îi legau pe toți aceștia. Cele două mari puncte de unitate în mișcarea evanghelică istorică și clasică erau cele două *sola* elementare ale Reformei – *sola Scriptura* și *sola fide*. *Sola Scriptura* reflectă faptul că toate grupurile de protestanți credeau că Biblia este autoritatea finală în chestiunile legate de credință și practică. Ei toți credeau în inspirația și infailibilitatea Bibliei. În al doilea rând, ei cădeau de acord pe chestiunea cardinală din secolul al XVI-lea, anume doctrina îndreptării doar prin credință, altfel spus, *sola fide*. Oricare erau celelalte lucruri în care ei aveau opinii divergente – cum ar fi sacramentele și alte doctrine – cel puțin aveau cimentat faptul că susțineau împreună lucrurile care îi țineau uniți pe protestanți. Acea unitate a rezistat vreme de mai multe secole.

Doar în vremea noastră am văzut acest grup de oameni care se consideră evanghelici despărțindu-se în

privința acestor două doctrine. Până în a doua parte a secolului al XX-lea, puteai garanta că un om care se eticheta evanghelic credea că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, că ea este failibilă, inspirată și inerantă. Astăzi nu mai poți face această prezumție. Acea unitate a fost distrusă.

În fapt, un istoric susținea chiar că termenul *evanghelic* a fost aproape în întregime golit de sensul lui. Istoric vorbind, a fi evanghelic însemna ceva din punct de vedere doctrinar. Altfel spus, termenul era definit printr-o mărturisire de credință anume. Acum, el tinde să fie definit mai degrabă de o metodologie decât de o teologie. Și exact același fel de pluralism care este răspândit peste tot în așa zisele cercuri evanghelice de astăzi poate fi văzut și în liberalismul istoric.

A încerca să trăiești ca un creștin și să faci pe cât posibil să „trăiești în pace cu toți oamenii” (Rom. 12:18) este ca și cum ai vrea să mergi pe muchia unei lame. Am ajuns în situația în care avem cu adevărat nevoie să ne plecăm spatele ca să menținem pacea. Totuși, în același timp, suntem chemați să fim credincioși față de adevărul Evangheliei și față de puritatea bisericii.

Capitolul 4

VIZIBILĂ ȘI INVIZIBILĂ

Ai auzit vreodată de expresia *biserica invizibilă*? Ideea bisericii invizibile a fost dezvoltată pentru prima dată în detaliu de sfântul Augustin. El a făcut o deosebire între biserica invizibilă și cea vizibilă. Această deosebire a lui Augustin a fost adesea înțeleasă greșit. Ceea ce el voia să spună prin biserica vizibilă era biserica văzută ca o instituție și se poate vedea în lume. Ea are o listă de membri într-un registru și putem să identificăm acești membri.

Înainte să analizăm ideea bisericii invizibile, aș vrea să ne punem o întrebare: Trebuie să mergi la biserică pentru a fi creștin? Este participarea la biserică, dacă îți stă fizic în putere, o cerință ca să ajungi în Rai? Într-un sens foarte tehnic, răspunsul este nu.

Cu toate acestea, trebuie să ținem minte câteva lucruri. Hristos le poruncește celor care fac parte din poporul Lui să nu abandoneze strângerea lor laolaltă (Evrei 10:25). Când Dumnezeu a constituit poporul Israel, El i-a organizat într-o națiune vizibilă și le-a dat o obligație serioasă și sacră de a veni în închinare comună înaintea

Lui. Dacă un om este în Hristos, el este chemat să participe în *koinonia* – părtășia cu alți creștini și închinarea înaintea lui Dumnezeu după porunca lui Hristos. Dacă un om cunoaște toate aceste lucruri și refuză persistent și cu încăpățănare să participe la ele, oare acest lucru nu ar ridica serioase semne de întrebare despre realitatea convertirii lui? Probabil că cineva poate fi un proaspăt creștin și să își însușească o astfel de atitudine, dar eu aş spune că acest lucru este foarte improbabil.

Unii dintre noi ne putem înșela în ce privește convertirea noastră. Noi putem pretinde că suntem creștini, dar dacă Îl iubim pe Hristos, cum am putea să disprețuim mireasa Lui? Cum putem să ne lipsim cu consecvență de ceea ce El ne-a chemat să ne alăturăm – biserica Lui vizibilă? Eu îi avertizez cu toată seriozitatea pe cei care fac acest lucru. În fapt, ai putea să te amăgești de starea sufletului tău.

Biserica invizibilă este confundată uneori cu un lucru văzut în antiteză cu cea vizibilă, ceva în afara sau separat de biserica vizibilă. Augustin nu a gândit în acești termeni. Augustin a spus că biserica invizibilă se găsește substanțial în interiorul bisericii vizibile. Imaginați-vă două cercuri. Primul cerc are scris deasupra lui „biserica vizibilă”. Acela este cercul exterior, perceput de om, al bisericii instituționale. Biserica invizibilă, un cerc diferit, există în mare măsură în interiorul cercului bisericii vizibile. Pot exista câțiva oameni în biserica

invizibilă care nu sunt membri ai bisericii vizibile, dar aceștia sunt puțini numeric.

De ce vorbește Augustin despre o biserică invizibilă? El face acest lucru pentru a fi credincios învățaturii dată de Isus în Noul Testament. Augustin a susținut că biserica este un *corpus permixtum*. Ce înseamnă asta? Noi știm ce este un corpus. El este un trup. Ce sens are expresia *Corpus Christi*? Sensul este acela de trupul lui Hristos. Corporația este o organizație formată din oameni. De aceea, expresia *corpus permixtum* indică faptul că biserica este un grup mixt.

În limitele fizice ale bisericii instituționale există oameni care sunt credincioși adevărați, dar există și necredincioși în biserica vizibilă, instituțională. Ei se află în biserică, dar nu sunt în Hristos pentru că au făcut o profesiune falsă de credință. Isus a spus despre unii dintre contemporanii Lui: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Matei 15:8). Isus a recunoscut că în Israel existau oameni care nu erau credincioși adevărați. Pavel a spus ceva asemănător: „nu toți cei ce se co-boară din Israel, sunt Israel” (Rom. 9:6). Acești evrei parcurgeau ritualurile și erau parte din comunitatea vizibilă. Ei participau la toate activitățile religioase, dar erau încă străini de lucrurile lui Dumnezeu.

În Noul Testament, metafora pe care Isus o folosește cu privire la această idee este metafora grâului și

a neghinei. Neghina este o buruiiană. Metafora este una simplă în mediul agricol. Ca să obții productivitate maximă într-un ogor, trebuie să minimizezi neghina, pentru că aceasta pare să crească mai ușor decât grâul.

Isus folosește această metaforă ca să lanseze un avertisment față de biserică, arătând că, pe de o parte, biserica trebuie să fie implicată în disciplină așa încât acele buruieni care amenință să distrugă puritatea bisericii să fie îndepărtate. De asemenea, El ne-a spus să avem mare grijă în exersarea disciplina bisericii, ca nu cumva, în zelul nostru de a purifica biserica, să smulgem și grâul laolaltă cu neghina.

Dumnezeu se uită la inimă, și ceea ce rămâne întotdeauna invizibil pentru mine este sufletul unei alte persoane. Eu pot să îți aud mărturisirea de credință. Pot să îți observ viața. Totuși, eu nu știu ce se găsește în cele mai adânci cămări ale sufletului tău. Nu îți pot vedea inima. Nu îți pot citi mintea. Totuși, Dumnezeu poate să îți citească mintea, și El știe exact care este starea sufletului tău din orice moment. Ceea ce este invizibil pentru mine, este vizibil pentru Dumnezeu. Aceasta este o deosebire cu privire la percepția noastră limitată.

Cine se află în biserica invizibilă? Potrivit lui Augustin, toți credincioșii adevărați. Evident, el s-a referit la aleși, pentru că toți cei aleși, potrivit învățaturii lui Augustin, ajung în final la credința adevărată. Și toți cei care vin la credința adevărată sunt numărați printre

aleși. Așadar, când el a vorbit despre biserica invizibilă, s-a referit la aleși, cei care sunt cu adevărat în Hristos și copii autentici ai lui Dumnezeu.

Jean Calvin a spus că nu ar trebui să ne gândim la biserica invizibilă ca la un lucru imaginar sau care ar trăi într-o zonă crepusculară. Urmând linia învățaturii lui Augustin, Calvin a insistat pe ideea că biserica invizibilă există substanțial în interiorul bisericii vizibile. El a spus că este sarcina principală a bisericii invizibile de a face ca biserica invizibilă să fie vizibilă.

Ce voia să spună prin aceasta? Calvin mergea înapoi către momentul înălțării lui Hristos și către ultima întrebare pe care ucenicii I-au pus-o, înainte ca El să plece din această lume: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” Isus a spus: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (F.A. 1:6-8).

Această afirmație făcută de Isus este adesea înțeleasă greșit din cauza jargonului nostru creștin. Dacă un creștin este întrebat, „Ce înseamnă să mărturisești?”, răspunsul normal dat este „să-i vorbesc cuiva despre Hristos”. Acest lucru nu este în totalitate fals. Există un sens potrivit căruia evanghelizarea este o formă de mărturisire. Dar ea nu este singura formă.

Scopul mărturisirii este să descoperim ceva care este ascuns. Calvin a spus că este sarcina bisericii să facă așa încât Împărăția invizibilă să fie vizibilă. Noi facem acest lucru în primul rând prin propovăduirea Evangheliei – prin evanghelizare, dar îl facem și prin a fi modele ale Împărăției lui Dumnezeu, demonstrând dreptatea în această lume, demonstrând mila în lume și arătându-i lumii cum trebuie să arate Împărăția lui Dumnezeu. Asta înseamnă că biserica trebuie să întruchipeze și să întrupeze viața Duhului lui Dumnezeu în tot ceea ce face, așa încât faptele ei bune să nu fie ascunse sub obroc, ci să fie văzute. Noi trebuie să aducem mărturie prezenței lui Hristos și Împărăției Lui în această lume.

Există un pericol atunci când folosim termeni *vizibil* și *invizibil*. Unii oameni cred că, dacă ei se află în biserica invizibilă, înseamnă că pot fi niște creștini sub acoperire. Dar noi știm că mandatul Noului Testament este să aducem mărturie pentru Hristos, să înălțăm lumina Evangheliei și să facem ca Împărăția Lui să fie vizibilă. Și exact aceasta este ceea ce biserica trebuie să facă.

Biserica din orice mediu, din orice zonă și din orice generație este întotdeauna mai mult sau mai puțin vizibilă și mai mult sau mai puțin autentică. Dar anumite biserici pot să își piardă sfeșnicele și pot să înceteze să fie biserici. Unele biserici pot deveni apostate. Anumite denominații pot să devină apostate. Comunități întregi de

oameni pot să se îndepărteze de biserica vizibilă și să nu mai fie biserici adevărate.

Ești membru în biserica invizibilă? Biserica invizibilă este o biserică ce se bucură întotdeauna de unitate pentru că noi suntem cu adevărat una cu Hristos. Elementul unității bisericii invizibile, lucrul care unește și transcende limitele și liniile denominaționale ale bisericii este altoirea noastră în Hristos. Toți cei care sunt în Hristos și în care Hristos este, sunt membri în biserica Lui invizibilă. Acea unitate există deja aici, și nimic nu o poate distruge. Asta nu înseamnă că putem să rămânem la acest punct. Nu înseamnă că putem fi pur și simplu satisfăcuți cu unitatea bisericii invizibile. Ar trebui totuși să ne străduim pe cât de mult este posibil să avem o unitate autentică și în biserica vizibilă.

Capitolul 5

BISERICA ESTE SFÂNTĂ

Crezul de la Niceea spune: „Cred într-una biserică sfântă, catolică și apostolică”. Ne vom îndrepta acum către atributul sfințeniei în relație cu biserica. S-a spus în trecut că biserica este cea mai coruptă instituție din lume. Această afirmație poate părea o exagerare, dar poate fi adevărată în funcție de felul în care evaluăm corupția. La prima vedere, dacă ne uităm doar la răul gol-goluț, este evident că lucruri precum crima organizată sau neo-nazismul par mult mai corupte decât biserica. Dar dacă ne uităm la bine și la rău în termenii scării în jos a responsabilității morale, atunci da, biserica este cea mai coruptă dintre instituții. Isus a spus: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult” (Luca 12:48). Dacă aplicăm bisericii acel standard, am spune că, dintre toate instituțiile, biserica este cea care a primit cele mai mari beneficii din partea harului divin. În lumina diverselor beneficii și daruri ale harului pe care le-am primit ca biserică și a nivelului înalt de responsabilitate corespunzătoare, am putea spune, relativ vorbind, că biserica este coruptă în măsura în care eșuăm să trăim la nivelul responsabilității chemării noastre.

Unor oameni li se pare aproape o glumă că Pavel se adresează frecvent credincioșilor în Noul Testament cu apelativul „sfinți”. De exemplu, el a trimis epistolele sale către sfinții din Corint sau către cei din Efes. Cuvântul tradus prin termenul sfinți este *hagioi*, care are sensul de „cei sfinți”. Duhul Sfânt este numit astfel folosind același termen din limba greacă.

În ce sens sunt membrii trupului lui Hristos denumiți *sfinți* sau *cei sfinți* - *hagioi*? Trebuie să ne uităm la diferitele căi în care oamenii pot fi numiți sfinți în mod legitim. Totul începe prin a înțelege vocația bisericii. Evident, o vocație este o chemare. Acest cuvânt aproape că a dispărut din vocabularul obișnuit. Oamenii de azi vorbesc despre slujbele lor și despre carierele lor, dar în trecut obișnuiam să ne referim la acestea ca la vocații. O vocație avea sensul unei chemări de la Dumnezeu de a fi implicat într-o anume muncă. Cineva considera că este chemat să fie chirurg, fermier sau casnică, și vedea această chemare ca pe o responsabilitate ce îi fusese dată de Dumnezeu după darurile Lui.

Întreaga idee de vocație se găsește în termenul biblic cu sensul de biserică. În Noul Testament, termenul grec tradus prin *biserică* este *ekklesia*. Din acel termen avem și cuvântul *eclesial*. Dacă analizăm acest cuvânt și îl descompunem, vedem că *ekklesia* conține un prefix și o rădăcină. Nu trebuie să fii expert în greacă pentru a înțelege asta, pentru că prefixul *ek* vine de la *ex*, care are

sensul „de la” sau „din afara...” În plus, rădăcina acestui cuvânt vine din termenul grec *kaleō*, care înseamnă „a chema”. Dacă analizăm sensul rădăcinii termenului *ek-klesia* din Scriptură, vedem că, etimologic, el se referă la ceva chemat din altceva.

Motivul pentru care biserica este denumită *ek-klesia* este că biserica este grupul de oameni care au fost chemați de Dumnezeu din lume. După ce Isus s-a născut, a existat o încercare a lui Irod de a ucide pruncii și de a-l distruge astfel pe împăratul nou-născut. Îngerul Domnului l-a avertizat pe Iosif într-un vis să fugă din țară și să se refugieze în Egipt. După moartea lui Irod, lui Iosif i s-a descoperit că acum se puteau întoarce în siguranță în Palestina, astfel că ni se spune că așa s-a împlinit Scriptura: „L-am chemat pe Fiul Meu din Egipt” (Matei 2:15), referindu-se la o zi ulterioară, la împlinirea finală a ceea ce Dumnezeu făcuse cândva în cartea Exod. Acolo, El a chemat Israelul să iasă din robia din Egipt și a adoptat poporul evreu ca fiind al Lui. Într-un sens real, această vocație a bisericii începe cu chemarea de la Dumnezeu, prin care El a răscumpărat un popor din robie, din Egipt. Dar lucrurile sunt mai profunde. Creștinul și biserica, atât Israelul în Vechiul Testament și biserica în Noul Testament, nu erau doar chemați de Dumnezeu din Egipt, ci au fost chemați din lume. Asta nu înseamnă că ar trebui să părăsim planeta, ci că această chemare era o chemare la sfințenie. Ne amintim

că, atunci când Dumnezeu a format Israelul, el le-a spus: „Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru; voi să vă sfințiți, și fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (Lev. 11:44). Cu mult timp înainte ca Pavel să își scrie epistolele către sfinții – cei sfinți – din Efes, Corint sau Tesalonic, ideea că biserica era un popor care fusese chemat de Dumnezeu la sfințenie era deja adânc și ferm înrădăcinată în Vechiul Testament.

Chiar și cuvântul *sfânt* are sensul de a fi diferit sau pus deoparte. Când cineva este pus deoparte, acea persoană este separată de lucrurile obișnuite sau comune, și îndreptată către ceva extraordinar, neobișnuit. Desigur că, în gândirea biblică, asta însemna că poporul Israel, care a fost chemat la sfințenie, era chemat să trăiască după un standard diferit, după o manieră diferită de a trăi prin comparație cu cea a lumii. Cu alte cuvinte, aceasta era o chemare la evlavie, la un fel diferit de a trăi.

Primul lucru pe care trebuie să îl înțelegem când analizăm afirmația că *biserica este sfântă* este că ea are o vocație sau o chemare sfântă. Biserica a fost pusă deoparte de orice altă instituție, iar poporul lui Dumnezeu a fost pus deoparte din lume pentru o misiune specifică. Copiii Lui trebuie să reflecte caracterul lui Dumnezeu. Asta înseamnă că, dacă suntem parte din biserica invizibilă, suntem chemați să fim un popor de pelerini. Iată de ce Biblia accentuează adevărul că noi suntem călători, pelerini și străini în această lume.

În plus, există un alt sens în care biserica este denumită sfântă. Biserica este denumită sfântă pentru că membrii ei sunt chemați să fie oameni locuiți de Dumnezeu Duhul Sfânt. Oricine este locuit de Duhul Sfânt este considerat sfânt sau pus deoparte în ochii lui Dumnezeu. Biserica este instituția pe care Dumnezeu a creat-o vizibil în care a găsit plăcere să trimită Duhul Lui să locuiască. Țineți minte că Duhul Sfânt nu este singurul duh pe care îl găsim în biserica vizibilă. Aici găsim și duhuri rele, astfel că trebuie să cercetăm duhurile. Dar biserica este sfântă în măsura în care Duhul Sfânt este prezent și lucrează în viețile oamenilor din ea. Iată de ce Pavel poate să îi privească pe păcătoși și să li se adreseze ca sfinți. În ei înșiși, ei sunt încă păcătoși, dar dacă au fost regenerați de Duhul Sfânt, născuți din Duhul și locuiți de Duhul, ei sunt acum *hagioi*, cei „sfinți”, cei aflați în procesul de sfințire.

Drept replică la aceasta, îi auzim pe oameni spunând că biserica nu este sfântă, ci mai degrabă plină de ipocriți. Replica ar trebui să fie aceasta: „Există mereu loc pentru încă unul”. Niciunul dintre noi, cei din biserică, nu poate trăi vreodată perfect lucrurile pe care pretindem că le credem. Credincioșii care sunt denumiți sfinți formează o părtășie de păcătoși aflați în procesul de sfințire. Noi suntem lucrarea lui Hristos. El ne modelează pe noi, biserica Lui. El ne modelează spre sfințenie. La fel cum, la nivel individual, nu vom fi niciodată

sfințiți perfect până ce vom ajunge în Cer, tot așa biserica nu va fi sfințită perfect decât când va fi glorificată.

Am văzut că Biblia se referă la biserică prin expresia „mireasa lui Hristos”. Va veni o zi când vom vedea această mireasă în rochia ei imaculată și extraordinară de nuntă. Acum, însă, rochia ei este pătată. Ea are pete, murdării și zbârcituri. Dar jurământul lui Hristos față de mireasa Lui este că El va îndepărta orice pată, orice zbârcitură și orice murdărie, astfel ca, în ziua de apoi, să Își înfățișeze mireasa înaintea Tatălui în strălucirea deplină a sfințeniei perfecte.

Acum, noi suntem o mireasă a cărei rochie este zbârcită și pătată. Imaginați-vă văzând o mireasă făcându-și apariția la nuntă în rochie și gândindu-vă: „Of, trebuie să fi avut acea rochie aruncată pe jos de-a lungul ultimelor șase luni, că este plină de zbârcituri”. Nicio mireasă nu ar veni așa la nunta ei. Dacă ne uităm la starea noastră de acum, n-avem nimic cu ce să ne lăudăm. Sfințenia noastră progresează, și este absolut sigură în termenii destinului bisericii adevărate. Asta nu înseamnă că bisericile, ca instituții vizibile, nu vor pieri sau că unele nu pot ajunge apostate. Ele pot, dar acum vorbim despre biserica invizibilă. Aceasta este biserica alcătuită din credincioși adevărați. Într-un anume moment din istorie, această biserică va demonstra plinătatea sfințeniei ei și va fi credincioasă vocației ei, fiind echipată constant și purificată de Duhul Sfânt, care o locuiește.

Acesta este unul dintre motivele pentru care biserica este supusă unor mari persecuții și unor vremuri de adânci suferințe. Prin acele suferințe vine curățirea. Ea este unul dintre mijloacele pe care Dumnezeu le folosește să producă sfințirea și puritatea bisericii. Din timp în timp, Dumnezeu găsește cuvenit să își trezească poporul, și se pare că noi avem o nevoie permanentă să fim treziți ca să ne împlinim vocația și chemarea ca popor al lui Dumnezeu, astfel ca să fim sfinți așa cum El este sfânt.

Pune-ți întrebarea aceasta: „Este biserica mea un loc sfânt?” Ai putea să râzi dacă te-aș întreba așa ceva, pentru că ai putea foarte ușor să arăți cu degetul către toate imperfecțiunile, greșelile și păcatele care invadează biserica. Adu-ți aminte că biserica este încă pătată, dar ea este și mireasa lui Hristos. Sfințenia nu constă într-atât în ce este biserica în vreun moment din istoria ei, ci mai degrabă în ceea ce ea va fi. Scopul nostru prezent este să fim sfinți care sunt sfințiți. În plus, suntem chemați să fim aceia care se bazează pe darurile și harurile Duhului Sfânt pentru a fi credincioși vocației pe care Dumnezeu i-a dat-o bisericii.

Capitolul 6

BISERICA ESTE UNIVERSALĂ

Acum, după ce am analizat unitatea și sfințenia bisericii, putem merge mai departe către al treilea aspect descriptiv al bisericii din Crezul de la Niceea, anume că biserica este *catolică*. Este important să ne amintim că termenul *catolic* nu se referă la Biserica Romano-Catolică. Termenul *catolic* are sensul de *universal* sau din toate vremurile și toate locurile. Ideea este că biserica lui Isus Hristos nu este un grup parohial care există doar într-un anume oraș sau într-un anume grup de oameni care se strâng laolaltă într-o zonă geografică specifică. Ea nu este nici măcar ceva limitat de frontiere naționale. Nu, ci biserica lui Hristos este ceva ce se găsește răspândită în toată lumea, fiind alcătuită din oameni de orice limbă și din orice popor.

Cu puțin timp în urmă am predicat la o mică biserică din Florida. În congregație erau în acea dimineață aproape 150 de oameni. Înainte de a începe să predic am făcut o precizare prin care speram să mă scuze că eram puțin emoționat că predicam acolo, pentru că sunt mereu

emoționat când trebuie să vorbesc în fața a milioane de oameni. Ei au râs și s-au uitat în jur să vadă dacă nu cumva predica urma să fie difuzată în direct la radio sau dacă era vreo cameră video care să transmită mesajul dincolo de acea mică biserică. I-am asigurat că vorbeam serios și le-am îndreptat atenția către un pasaj biblic din cartea Evrei. Autorul scrie următoarele:

„Voi nu v-ați apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul de trâmbiță, nici de glasul, care vorbea în așa fel că cei ce l-au auzit, au cerut să nu li se mai vorbească, (pentru că nu puteau suferi porunca aceasta: ‚Chiar un dobitoc dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre, sau străpuns cu săgeata’. Și priveliștea aceea era așa de înfricoșătoare încât Moise a zis: ‚Sunt îngrozit și tremur!’). Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel (Evrei 12:18-24).

Autorul Epistolei către Evrei vorbește aici despre biserică, anume experiența bisericii universale. El ne reamintește de situația nouă care a fost instaurată odată cu biruința lui Hristos și de faptul că lucrurile s-au

schimbat față de vremea Vechiului Testament. El spune că nu am venit la acel munte care era acoperit de întuneric și de tunete și fulgere, care era un loc al groazei. (Aceasta descrie situația când Dumnezeu a venit din Cer pe Muntele Sinai și i-a dat lui Moise tablele de piatră ale Legii). Autorul spune că nu asta facem când mergem la biserică. Când mergem la biserică, noi intrăm în Cer, unde Hristos a mers la înălțarea Lui. Ca Marele nostru Preot, El a intrat în sanctuarul ceresc odată pentru totdeauna și a rupt acel vâl despărțitor, care ne interzicea accesul în prezența imediată a lui Dumnezeu. Potrivit acestui text biblic, noi am primit acces chiar în Ceruri.

Dumnezeu este pretutindeni, nu doar într-o clădire de biserică anume. Noi știm că nu putem limita prezența Lui, dar există un sens simbolic important la intrarea unei biserici. Când intrăm în acea clădire, spiritual vorbind, noi venim în locul unde poporul lui Dumnezeu se strânge laolaltă să Îi aducă închinare și jertfe de laudă. Biserica este un teren sfânt. Ea este locul sacru unde poporul lui Dumnezeu se strânge pentru sarcina sacră a închinării.

Noul Testament spune că, atunci când intrăm împreună în închinare, noi nu doar ne închinăm într-o adunare de 150 de persoane, ci închinarea noastră are loc în Cer. Pavel ne avertizează de purtarea noastră în acea strângere laolaltă, pentru că îngerii se uită și participă. De asemenea, autorul cărții Evrei ne spune că

suntem înconjurați de un nor de martori – anume sfinții care au plecat la Cer înaintea noastră.

Așadar, cine se găsește în congregația noastră la întâlnirea de duminică? Duminica trecută eu am fost în biserică, dar ghiciți cine mai era acolo? Abel, Noe, Avraam și Isaac, ca și David, Debora, Iosua, Isaia, Ieremia, Estera, Amos, Lea, Osea, Ioel, Ezechiel, Ana și Daniel. Erau acolo și Pavel și Petru, ca și Ștefan, Maria, Barnaba și Luca, medicul ales. Timotei vine și el la biserică noastră, alături de Tit și Iacov. Dar m-am mai uitat în jur, și cine credeți că mai era acolo? Nu-mi venea să cred că erau acolo și Atanasie, Augustin, Martin și Katie Luther, Jean și Idelette Calvin, Jonathan și Sarah Edwards, ca și B. B. Warfield. Toți sfinții care au intrat în odihna lor cerească sunt parte din oștirea cerească. Când biserică se adună, oricât de mică ar fi ea și oricât de izolat ar fi locul unde se strânge – ea este biserică universală, catolică.

Și nu doar atât, ci în strângerea noastră în biserică, noi ne bucurăm de ceea ce Crezul Apostolic spune că este *communio sanctorum* – părtășia sfinților. Ei sunt nu doar cei care au mers înaintea noastră în Cer – biserică triumfătoare – ci și sfinții care sunt aici și acum în biserică aflată încă în luptă, anume sfinții din Republica Cehă, sfinții din Ungaria, din România, din China, Brazilia, Kenya, Anglia și de peste tot globul. Noi venim alături într-o părtășie a bisericii catolice. Cum este posibil

așa ceva? Foarte simplu. Este vorba aici despre unirea tainică a lui Hristos cu mireasa Lui. Oricine este parte din mireasa lui Hristos este în Hristos Isus. Oriunde este Hristos, acolo este și biserica Lui.

Haideți să ne reamintim de ce spune cartea Evrei:

„Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel” (Evrei 12:22-24).

Cel mai deosebit lucru legat de biserica în închinare este că ea se află în prezența lui Hristos. El vine la mireasa Lui și, de fiecare dată când mireasa se adună, Mirele este acolo. Iată de ce nu v-ați dori să ratați această întâlnire. Iată de ce nu veți dori vreodată să părăsiți strângerea laolaltă a sfinților. Dacă v-aș trimite un anunț și el ar spune, „Cine credeți că va fi în biserică duminica viitoare? Isus însuși vine!”, ce planuri nu ați anula ca să fiți acolo?

Capitolul 7

PE TEMELIA APOSTOLILOR

Care este temelia bisericii? Noi obișnuim să cântăm imnul, „singura temelie a bisericii este Isus Hristos, Domnul nostru”. Uneori, cuvintele imnurilor conțin informații greșite. Evident că Isus este parte din temelia bisericii, dar în termenii metaforei clădirii, putem fi un pic mai preciși. El nu este doar temelia, ci El este denumit Piatra din capul unghiului bisericii. Întreaga fundație este zidită pe El ca Piatra din capul unghiului.

Dar care este temelia? Potrivit Noului Testament, temelia sunt apostolii și prorocii. Amintiți-vă că, la Cezareea, când Petru a făcut marea lui mărturisire după ce Isus l-a întrebat, „Dar voi cine ziceți că sunt?”, Simon Petru a răspuns, „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. Isus i-a răspuns atunci: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:15-18). Biserica pe care Hristos a înființat-o

nu este zidită pe o temelie de nisip, ci pe o stâncă, iar stâncă pe care ea este zidită, potrivit imaginii Noului Testament, este cea a Cuvântului profetic și apostolic, adică scrierile biblice.

Să ne gândim la cartea Apocalipsa. Acolo citim vedenia din capitolul 21, care vorbește despre înfățișarea Noului Ierusalim, cetatea cerească ce se coboară din Cer. Vedem că ea este descrisă în termeni magnifici. În 21:14 citim că „zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului” (Apoc. 21:14). Chiar și Noul Ierusalim este zidit pe temelia apostolilor.

Ce sens are aceasta? Eu cred că atributul bisericii cel mai atacat în vremurile noastre este apostolicitatea ei, pentru că vedem o respingere răspândită a autorității Sfintei Scripturi în biserică. Aceasta este răzvrătirea împotriva temeliei bisericii. Poți respinge învățătura lui Pavel și poți fi în dezacord cu cea a lui Ioan, poți să nu crezi în integritatea Sfintei Scripturi, dar insist față de tine în acest aspect, anume să nu încerci să furi biserica lui Hristos și să o zidești pe o altă temelie. De ce să nu ai integritatea de a spune, „eu resping creștinismul” în loc să încerci să construiești o nouă versiune a lui, pe o altă temelie?

Ce înseamnă a fi apostolic? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să mergem înapoi la începuturi și să ne întrebăm: „Ce este un apostol?” Termenul

apostol vine din cuvântul din limba greacă *apostolos*, care are sensul de „trimis”. Apostolii sunt trimiși de cineva undeva. În societatea greacă, un *apostolos* era un mesager, ambasador sau emisar. *Apostolos* era autorizat de un rege să îl reprezinte în absența lui.

Deoarece un apostol este cineva trimis de altcineva și are o autoritate delegată, Apostolul suprem din Noul Testament este Isus însuși. El a fost trimis de Tatăl în lume, astfel că, atunci când a venit, El a spus: „Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc” (Ioan 12:49). De asemenea, El a spus: „Toată puterea [autoritatea, lit. ESV] Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18).

În acest sens, al doilea Apostol din Noul Testament nu face parte dintre ucenici (deși unii dintre ei au fost apostoli) ci El este Duhul Sfânt. Isus a spus: „Și Eu Îl voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi” (Ioan 14:16-17).

În primele secole ale expansiunii creștinismului, cea mai mare amenințare față de creștinismul biblic a venit dinspre o erezie numită gnosticism. Gnosticii (de la termenul grec *gnōsis*) pretindeau că au o cunoaștere specială. Ei se credeau a fi *gnōstikoi*, cei care știau și

care făceau un efort hotărât să deștelenească autoritatea apostolilor biblici. Ei susțineau că ceea ce ei cunoșteau era superior cunoașterii propovăduite de apostolii lui Isus, astfel că scriau volume mari de literatură pentru a-și susține pretenția superiorității.

Unul dintre campionii credinței creștine din acele vremuri era un teolog pe nume Irenaeus. Irenaeus era un apologet creștin. Una dintre cele mai importante scrieri ale sale era intitulată *Împotriva Ereziilor*. Principala erezie tratată de el a fost gnosticismul. În contracara gnosticilor, Irenaeus a folosit un raționament care ne este de folos și pentru noi în zilele noastre. Acel raționament a fost bazat pe sensul fundamental al termenului *apostol*. Repet că termenul *apostolos* înseamnă literal „cineva trimis sau căruia i se dă o autoritate legitimă de a-l reprezenta pe cel care l-a trimis”. Irenaeus a spus că gnosticii nu doar că respingeau autoritatea apostolilor, ci, printr-o logică irezistibilă, ei respingeau și autoritatea lui Hristos și a lui Dumnezeu.

Cum a ajuns el la această concluzie? Iată cum: prin respingerea apostolilor, cei care erau trimiși de Hristos prin autoritatea Lui, gnosticii respingeau autoritatea Aceluia care i-a trimis. Dacă gnosticii respingeau autoritatea Aceluia care îi trimisese pe apostolii biblici, anume autoritatea lui Hristos însuși, ei respingeau și autoritatea Aceluia care L-a trimis pe Hristos în lume, anume autoritatea lui Dumnezeu Tatăl. În esență, Irenaeus le-a spus

gnosticilor că ei erau necredincioși și că atacul lor la adresa apostolilor se reducea la un atac împotriva lui Dumnezeu însuși, pentru că există un lanț al trimerii care duce de la Tatăl, la Fiul și apoi la apostoli.

Conceptul tradiției apostolice este de o importanță vitală pentru Biblie. Această tradiție nu este un fel de conținut oral, nescris, așa cum este susținut de denomi-națiile ne-protestante, ci Noul Testament însuși. Aici este vorba despre tradiția apostolică pe care nu biserica a inventat-o, ci pe care ea a primit-o. Ea este primită de la apostoli, care au primit-o de la Hristos și prin Duhul Lui Sfânt, care a primit-o de la Dumnezeu. Iată de ce o respingere a învățaturii apostolilor este o respingere a autorității lui Dumnezeu.

Capitolul 8

SLUJITORII DOMNULUI

Cuvântul tradus în mod obișnuit prin *biserică* provine din cuvântul din limba greacă *kuriakē*, care este o formă a substantivului *kuriakos* și are sensul de ceva aflat în proprietatea lui *kurios*.

Dar ce sens are cuvântul *kurios*? Acesta este un termen important în Noul Testament, pentru că este cuvântul din limba greacă tradus prin „Domnul” și este termenul Noului Testament care traduce Numele lui Dumnezeu din legământul Vechiului Testament – Iahve – și titlul ebraic *adonai*. Când psalmistul spune, „Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!” (Ps. 8:1), el vrea să spună, „O, *Yahve*, *Adonai* al nostru, cât de măreț este Numele Tău peste tot pământul”. Când traducerea greacă a Vechiului Testament a preluat termenul *Adonai*, care are sensul de „Cel suveran”, ea l-a tradus prin cuvântul *kurios*.

Kurios este folosit în trei feluri diferite în Noul Testament. Într-un fel simplu, termenul *kurios* este forma

politicoasă de adresare corespunzătoare întrucâtva termenului *domn*. Dar cea mai înaltă și mai aleasă folosire a termenului *kurios* este ceea ce noi denumim folosirea imperială, anume pentru a desemna titlul atribuit suveranității absolute a Aceluia care este *kurios*. Pavel a folosit această formă a cuvântului în Filipeni 2:10–11, unde scrie „să se plece orice genunchi... și orice limbă să mărturisească... că Isus Hristos este *kurios*”, adică „Domnul”.

Oricât de important este acel titlu al lui Hristos în Noul Testament, vreau să ne uităm la el în felul în care este legat de modul de înțelegere a bisericii. Un alt sens al cuvântului *kurios* se referă la un om din societatea antică greacă, unul care era suficient de bogat ca să aibă propriii sclavi. Stăpânul de sclavi era numit *kurios*, iar sclavii unui *kurios* erau cumpărați de *kurios*.

Vreau să accentuez acest lucru din următorul motiv: *kuriakē* este rădăcina etimologică a cuvântului *biserică*. În sensul original, biserica se referea la oamenii care erau deținuți de un *kurios*, adică de un domn. În Noul Testament, găsim frecvent această imagine folosită în legătură cu relația dintre credincioși – la nivel individual și colectiv – și Hristos. De exemplu, Pavel se consideră *doulos*, adică rob. El folosește această metaforă a unuia care a fost cumpărat. Pavel nu o aplică doar la sine, ci și la toți copiii lui Dumnezeu, spunând: „voi nu sunteți ai voștri... Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți-L dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru” (1 Cor.

6:19-20). Noi suntem posesiunea lui Dumnezeu pentru că El ne-a răscumpărat.

Noul Testament vorbește frecvent despre creștini referindu-se la ei ca la unii care sunt în Hristos Isus. Când facem evanghelizare, chemarea adresată oamenilor nu este doar de a crede în Isus, ci și de a crede *unindu-se cu* Isus. Termenul grec de aici este *eis*, care are sensul de „înspre”. *Eis* și sensul lui pot fi ilustrați astfel: dacă mă aflu în afara orașului, trebuie mai întâi să intru în oraș prin porțile cetății înainte de a fi în interiorul orașului. Aceasta este ideea pe care Noul Testament o transmite atunci când suntem chemați să credem în Hristos. Dacă avem o credință autentică, suntem în Hristos Isus și El este în noi. Aceasta este unirea tainică a credinciosului cu Hristos.

Dacă eu am o unire tainică cu Hristos și tu ai o astfel de unire cu El, asta înseamnă că avem o părtășie specială, o comuniune împreună în Hristos. Acest lucru are tot felul de implicații practice în Noul Testament. De exemplu, Pavel ne spune că atitudinea pe care suntem chemați să o avem unul față de altul în biserică este cea de dragoste care acoperă o mulțime de păcate. Mai mult, noi suntem chemați să respectăm libertatea în Domnul a celorlalți creștini. Suntem chemați să ne înfrânăm de la judecăți aspre împotriva altora. Noi suntem întotdeauna chemați să ne amintim că trebuie să îi tratăm pe alți oameni ținând cont de faptul că ei au fost răscumpărați de Hristos.

Pentru a manifesta acea atitudine față de copiii lui Dumnezeu și față de biserică, luată în considerare ca instituție, trebuie să trecem dincolo de indivizii care ne rănesc și care sunt ca niște ghimpi în coastele noastre, privind la Acela care este Domn peste biserică. Dacă sunt membru într-un grup de slujitori și am un conflict cu aceștia, acel conflict nu trebuie să mă determine să spun ceva împotriva stăpânului lor. Noi toți suntem slujitori sub autoritatea unui singur Domn.

Cea mai dură și mai radicală poruncă a lui Isus este cea de a ne iubi vrăjmașii. Nu îmi pot imagina ceva mai contrar naturii noastre. Dacă un om ne este vrăjmaș, ultimul lucru pe care am dori să îl facem este să îi facem bine. Și totuși, Domnul nostru a spus că aceasta este responsabilitatea noastră. Trebuie să le facem bine aceluia care se folosește cu răutate de noi și care ne persecută. Trebuie să auzim des acest lucru, pentru că natura noastră umană elementară este străină de dorința de a se ruga pentru binele celor care se află în vrăjmașie cu noi. Și totuși, noi avem înaintea noastră exemplul suprem al lui Isus, care și-a dat viața tocmai pentru oamenii care L-au disprețuit chiar până la moarte. Eu cred că, prin natura noastră, noi nu ne putem iubi vrăjmașii. Singura cale prin care putem spera să facem acest lucru este prin har și privind la Hristos, dincolo de vrăjmașii noștri. Noi suntem chemați să ne iubim vrăjmașii de dragul lui Hristos.

Chiar dacă ceilalți creștini nu pot fi în ultimă instanță vrăjmașii noștri, putem totuși să aplicăm învățătura lui Isus la viața din biserică. Dacă suntem chemați să ne iubim vrăjmașii, oare nu suntem chemați cu atât mai mult să iubim orice membru din trupul lui Hristos?

Capitolul 9

SEMNELE UNEI BISERICI ADEVĂRATE

Când se întâmplă ca o biserică să nu mai fie biserică? Eu primesc frecvent scrisori de la oameni care își varsă sufletele și îmi spun: „Sunt foarte nefericit în biserica la care merg. Nu sunt deloc bucuros de ceea ce este predicat sau de activitățile din biserică”. Aceasta este o chestiune foarte serioasă.

Ea era un lucru de o importanță copleșitoare în secolul al XVI-lea, la vremea Reformei, când am văzut că a avut loc cea mai mare fragmentare a bisericii vizibile din istorie. După ce reformatorii protestanți s-au despărțit de Roma, au apărut tot felul de grupuri divergente. Aceste grupuri aveau crezuri diferite, mărturisiri diferite de credință, forme diferite de conducere și liturghii diferite. Toate pretindeau că sunt biserici creștine, și multe dintre ele considerau că sunt singura biserică adevărată. Astfel, oamenii din acea vreme se întrebau ceva de genul acesta: „Cine mai știe care este biserica adevărată? Care sunt semnele unei biserici autentice?”

Reformatorii s-au luptat cu aceste întrebări, pentru că Roma nu recunoștea bisericile protestante. Catoicii spuneau în trecut că biserica poate fi definită în felul următor: acolo unde există episcop, există și biserică, și, dacă nu există o autorizare din partea unui episcop romano-catolic, orice grup de oameni care pretinde că este o biserică nu este valid. Reformatorii protestanți au adoptat o perspectivă diferită. Ei au căutat să identifice și să descrie semnele caracteristice ale unei biserici autentice și s-au concentrat pe trei trăsături distinctive. În primul rând, ei au spus că o biserică este adevărată dacă Evanghelia este predicată credincios în acea biserică. În al doilea rând, o biserică adevărată este una în care sacramentele sunt administrate corect. În al treilea rând, ei au spus că o biserică adevărată practică disciplina autentică a membrilor ei. Un corolar al celui de-al treilea element este conducerea bisericii, care există spre hrana și disciplina oamenilor. Dintre toate elementele diferite care caracterizează o biserică, acestea sunt cele trei aspecte non-negociabile, pe care reformatorii le-au considerat semne esențiale ale unei biserici adevărate. Haideți să tratăm aceste semne în mai multe detalii:

- 1) Biserica adevărată este aceea unde Evanghelia este propovăduită credincios. Ceea ce reformatorii a vrut să spună prin aceasta nu presupunea doar simpla anunțare a veștii bune a morții și ispășirii lui Isus, ci și propovăduirea credincioasă a adevărilor esențiale ale

creștinismului. Dacă o biserică respinge un aspect esențial al credinței creștine, acea instituție nu poate fi considerată biserică. Protestantismul istoric nu recunoaște mormonismul ca o biserică autentică, pentru că învățătura mormonă respinge dumnezeirea veșnică a lui Hristos.

2) Biserica adevărată este aceea în care sacramentele sunt administrate corect. Potrivit reformatoilor, dacă nu există sacramente, adică Cina Domnului și botezul, nu există biserică. Acest aspect devine important în zilele noastre, pentru că există organizații parabisericești precum Young Life, Campus Crusade și InterVarsity, care sunt implicate zilnic în diferite elemente ale lucrării creștine. Chemarea lor este să lucreze alături de biserică. Ligonier Ministries nu administrează sacramentele. Noi nu avem membralitate în biserică așa încât, în virtutea ei, să îi supunem disciplinării pe lucrătorii Ligonier. Aceasta nu este funcția noastră. Noi suntem chemați să ajutăm biserica în plan educațional, dar avem o lucrare concentrată foarte strict pe acel element, așa că nu pretindem că suntem o biserică. Nimeni nu este membru în Ligonier în acest sens. Noi nu botezăm oameni ca să le permitem să facă parte din biserica Ligonier, pentru că nu există așa ceva. Slujirea sacramentelor este sarcina exclusivă a bisericii.

3) Disciplina bisericii. Am văzut că, de-a lungul istoriei bisericii, disciplina a fost întrucâtva variabilă. Au existat perioade din trecut în care disciplina bisericii s-

a manifestat în modalități aspre. În secolul al XVI-lea, a existat o persecuție dură nu doar din partea Bisericii Romano-Catolice împotriva protestanților, ci și din partea protestanților împotriva catolicilor. Știm că oamenii au fost supuși torturii și unui întreg arsenal de pedepse ca mijloace ale disciplinei bisericii. Din punctul nostru de vedere, văzând lucrurile prin lentilele secolului XXI, ele pot părea dure, neobișnuite și barbare. Și probabil că așa și sunt, dar vreau să înțelegem următorul lucru: liderii bisericii din secolul al XVI-lea credeau cu adevărat în Iad. Ei credeau că nu există o soartă mai rea care să cadă asupra unei ființe omenești decât aceea de a fi aruncată în Iad. Biserica era ferm convinsă că era justificat să folosească aproape orice mijloace necesare pentru a-i mustra și disciplina pe membrii ei ca să îi păzească de ghearele Iadului. Dacă era nevoie de o cameră de tortură, de bățai sau chiar de amenințarea cu a fi ars pe rug pentru a salva pe cineva din ghearele Iadului, acest lucru era considerat legitim. Nu apăr astfel de lucruri, dar încerc să vă ajut să înțelegeți mentalitatea oamenilor din secolul al XVI-lea, care luau Iadul în serios. Astăzi noi părem că avem o atitudine de parcă nu mai simțim necesar să îi disciplinăm deloc pe oameni, pentru că acest lucru nu contează. Această atitudine se poate datora faptului că mulți oameni nu cred în amenințarea judecății divine.

Pendulul tinde să se ducă la extreme în istoria bisericii când vine vorba de disciplină. Uneori, biserica

ajunge implicată în forme aspre și severe de disciplină. Alături ea este marcată de o formă exagerată de lejeritate, așa că niciun fel de disciplină nu mai este impusă asupra membrilor. Acum câțiva ani, una dintre principalele denominații din America a trecut printr-o controversă în biserică, în care un grup de păstori și teologi a formulat o declarație prin care a redefinit complet etica sexuală creștină a căsniciei dintre un bărbat și o femeie. Această declarație a fost propusă ca obligatorie pentru biserică, în ciuda opoziției intense din partea celor mai biblici. Lucrurile au degenerat la întâlnirea anuală a acestei denominații și, când s-a votat, propunerea a fost respinsă.

Totuși, probabil că mai ciudat fost ceea ce s-a petrecut după întâlnire. Chiar dacă biserica nu a adoptat acea declarație specifică legată de comportamentul sexual, ea nu i-a disciplinat și nici nu i-a muștră în vreun fel pe cei care o susțineau. În fapt, biserica spunea ceva de genul acesta: „Aceasta nu este poziția noastră oficială, dar dacă vrei să fii slujitor în denominația noastră, și susții și propovăduiești aceste lucruri, noi nu vom face nimic împotriva ta”. În acest aspect, biserica a ratat să facă disciplină. Acest lucru se petrece în multe situații în biserica din zilele noastre.

Aici ridică și o întrebare. Dacă o biserică eșuează într-un fel important să își disciplineze membrii ce fac păcate grosolane, ticăloase și scandaloase, mai este acea

instituție o biserică? Când devine o biserică apostată? Răspunsul la această întrebare nu este ușor de dat, pentru că rareori s-a întâmplat în istoria bisericii ca o instituție să admită că ea nu mai crede în ispășirea lui Hristos, în dumnezeirea Lui sau în alte adevăruri esențiale. Lucrurile nu sunt spuse întotdeauna pe față. De multe ori, biserica se joacă întrucâtva cu adevărurile esențiale ale credinței creștine.

Noi facem o deosebire între apostazia *de facto* și cea *de jure*, între apostazia *formală* și cea *materială*. Apostazia formală are loc când biserica neagă clar și fără echivoc un adevăr esențial al credinței creștine. Apostazia *de facto* este cea de la nivel material sau practic, atunci când crezurile rămân intacte, dar biserica nu mai crede în ele, astfel încât ea subminează tocmai crezurile pe care pretinde că le crede.

Acest lucru ne conduce la o aplicație practică. Când ar trebui cineva să părăsească o biserică și să meargă la o alta? În primul rând, aș spune că aceasta nu este o decizie pe care cineva să o trateze cu superficialitate. Aici este o chestiune serioasă. Aproape întotdeauna când ne alăturăm unei biserici, noi facem un fel de jurământ solemn cu ea înaintea lui Dumnezeu. Îndepărtarea cuiva dintr-un grup înaintea căruia cineva a făcut un jurământ sacru implică existența unor motive serioase. Această acțiune trebuie justificată pe temeiuri solide.

În zilele noastre, oamenii se duc de la o biserică la alta fără să se gândească de două ori. Când noi părăsim o biserică din motive banale, cum ar fi vopseaua de pe pereți sau o simplă remarcă ofensatoare, ratăm să conștientizăm natura sacră a bisericii în sine.

Noi nu ar trebui să părăsim biserica dacă nu avem motive legitime. Trebuie să ne onorăm dedicarea față de o biserică în cea mai bună măsură posibilă, atâta vreme cât suntem hrăniți acolo și tratați ca niște creștini. Când biserica este apostată, creștinul trebuie să plece. Ați putea crede că trebuie să rămâneți în acea biserică și să încercați să aduceți schimbarea și recuperarea, dar dacă biserica a ajuns apostată în fapt, nu trebuie să mai rămâneți acolo. Gândiți-vă la situația dintre prorocii Baalului și Ilie pe Muntele Carmel. După ce Dumnezeu Și-a arătat puterea asupra lui Baal, îți poți imagina pe cineva încercând să spună: „Ei bine, văd acum că Yahve este Dumnezeu, dar voi sta aici, în casa lui Baal, ca să fiu sare și lumină și să încerc să o reformez”? Nouă nu ni se permite așa ceva. Dacă instituția în care ne aflăm cade în apostazie, este de datoria noastră să plecăm.

Indiferent ce ar fi, noi trebuie să fim întotdeauna atenți pentru a distinge semnele bisericii. Este Evanghelia predicată? Sunt sacramentele administrate corect? Există o formă biblică de conducere și disciplină în biserică? Dacă sunt prezente aceste trei lucruri, nu

trebuie să pleci. Trebuie să te străduiești să fii un membru ziditor al acelei părți a trupului lui Hristos.

În aceste câteva capitole am creionat natura și dimensiunea miresei lui Dumnezeu, biserica lui Isus Hristos. Doar când înțelegem scopul nostru adevărat, doar atunci biserica voastră străluci în toată frumusețea ei. Uniți în adevăr atunci când susținem credința apostolică, noi vom declara și vom demonstra înaintea unei lumi întregi că Dumnezeu nostru Triunic este vrednic să fie slujit și să I se aducă închinare. Fiind cei chemați de Tatăl, aceasta este cea mai mare bucurie a noastră. Aceasta este biserica: poporul lui Dumnezeu, care trăiește împreună pentru a-L glorifica.

DESPRE AUTOR

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul și președintele Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida, primul președinte al Reformation Bible College și redactor șef al revistei *Tabletalk*. Programul său radio intitulat *Renewing Your Mind*, este transmis zilnic pe sute de posturi de radio din întreaga lume și poate fi ascultat online.

El a fost autorul a peste 100 de cărți, printre care *The Holiness of God, Chosen by God*, și *Everyone's a Theologian*.

El a fost recunoscut în lume ca argumentele sale articulate în apărarea ineranței Scripturii și a nevoii ca poporul lui Dumnezeu să fie întemeiat convingător în Cuvântul Lui.

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Recomandă mai departe această carte!

2) Vizitează paginile noastre de internet la adresa **magnagratia.org** și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 250 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA abonându-te pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse și vizitând pagina noastră de Facebook la adresa www.fb.com/MagnaGratiaRomania.

4) Spune-le și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, la adresa www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!

O clădire cu turlă și ferestre cu vitralii?

Când este menționat cuvântul biserică, mulți oameni se gândesc la o clădire. Alții se gândesc la o denominație. Dar biserica este cu mult mai mult de atât.

În această carte, Dr. R.C. Sproul explică faptul că biserica este un grup de oameni, nu o clădire. Acești creștini formează familia universală a lui Dumnezeu și sunt chemați să trăiască vieți care să Îl glorifice. Începând cu una dintre cele mai timpurii mărturisiri de credință, Dr. Sproul analizează în detaliu ce este biserica unică, sfântă și apostolică.

Seria de cărți **Întrebări Cruciale**, de Dr. R.C. Sproul, oferă răspunsuri succinte la întrebări importante ridicate de creștini și de necredincioșii curioși deopotrivă.

Dr. R.C. Sproul a fost fondatorul Ligonier Ministries, păstorul fondator al Saint Andrew's Chapel din Sanford, Florida și primul președinte al Reformation Bible College. El a fost autorul a peste 100 de cărți, inclusiv *The Holiness of God*.

MAGNA GRATIA
magnagratia.org

**BIBLIOTECA
LIGONIER**